

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 11. april 2018 i sag nr. BS [REDACTED]:

A [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

mod

F [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen, der er anlagt den 24. januar 2014, vedrører spørgsmålet om, i hvilket omfang sagsøgte, F [REDACTED], har pligt til at udbetale erstatning til sagsøgeren, A [REDACTED], i anledning af et trafikuheld den 7. februar 2011 mellem A [REDACTED] og en lastbil, som var forsikret hos F [REDACTED].

A [REDACTED] påstand er følgende:

F [REDACTED] tilpligtes at betale A [REDACTED] 701.988,99 kr. med tillæg af procesrente af nedennævnte beløb i nedennævnte perioder:

- kr. 158.100,00 (20 pct. mén á kr. 7.905 iht. 2012 takst)
- ~~kr.-100.000,00 (06.09.2013 B [REDACTED] betalt a contoerstatning)~~
- kr. 58.100,00 (resterende mén-godtgørelse) og med renter af:
kr. 158.100 fra den 30.06.2012 til den 06.09.2013 og
kr. 58.100 fra den 07.09.2013 og til betaling sker
- kr. 69.000,00 (svie- og smertegodtgørelse) fra 21.07.2012 til betaling sker
- kr. 282.507,44 (tabt arbejdsfortjeneste) fra den 21.07.2012 og til betaling
- kr. 162.681,27 (tabt arbejdsfortjeneste) fra den 21.04.2013 og til betaling sker
- kr. 48.200,28 (tabt arbejdsfortjeneste) fra sagens anlæg og til betaling sket
- kr. 52.000,00 (totalskadet bil) fra den 07.03.2011 og til betaling sker
- kr. 6.500,00 (udgift til Toyota-forhandler) fra den 07.03.2011 og til betaling sker
- kr. 23.000,00 (godtgørelse for hustrus pasning) fra sagens anlæg og til betaling sker.

F [REDACTED] påstand er frifindelse, subsidiært frifindelse mod betaling af et efter rettens skøn fastsat mindre beløb end det påstævnte.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejeloovens § 218 a, stk. 2.

Sagen har tre gange været forelagt for Retslægerådet.

Retslægerådet har den 27. maj 2015 besvaret blandt andet følgende spørgsmål på følgende måde:

"Spørgsmål 1:

Retslægerådet bedes oplyse, om der med udgangspunkt i de primære lægelige akter i relevant tidsmæssig sammenhæng med færdselsuheldet den 7. februar 2011 er holdepunkter for at antage, at sagsøgeren pådrog sig et traume mod hovedet ved uheldet.

Ifølge sagens bilag 4, side 7-9 er der ingen oplysninger om hovedtraume eller bevidstløshed i til slutning til ulykkestilfældet 07.02.11.

Spørgsmål 2:

I forlængelse af besvarelsen af spørgsmål 2 bedes Retslægerådet oplyse, om der er holdepunkter for at antage, at sagsøgeren pådrog sig en hjernerystelse eller en tilsvarende/lignende skade mod hovedet ved færdselsuheldet den 7. februar 2011.

Nej, jf. besvarelsen af spørgsmål 1.

Spørgsmål 3:

Retslægerådet bedes oplyse, om og i give/fald i hvilken udstrækning de psykiske/kognitive vanskeligheder og den smerteproblematik, der er beskrevet hos sagsøgeren i bilag 4, under datoen den 10. november 2011, og som ifølge notatet debuterede efter, at sagsøgeren efter 2 måneder begyndte at bevæge sig ud, må antages at skyldes følger af færdselsuheldet den 7. februar 2011, således som det foreligger beskrevet i de primære lægelige akter i relevant tidsmæssig sammenhæng med uheldet.

Ifølge sagens bilag 4, side 11, er der i tidsrummet efter ulykkestilfældet og også persisterede i november 2011, gener med smerter i venstre arm, der er periodisk tab af ting ud af hånden og kognitivt er der klager over desorientering, koncentrations- og fokuseringsvanskelighed. Der er påvirket temperament med lav tolerance og reduceret impuls kontrol. Dertil kommer jævnlig hovedpine og svimmelhed samt almen træthed. Objektivt påvises smertebetinget kraftnedsættelse i venstre arm.

Ifølge sagens bilag 4, side 24, har der, hos egen læge 17.02.11, været klager over hovedpine, stivhed i nakken og hukommelsessvigt. Sagsøger er på dette tidspunkt i behandling med medicin, herunder morfina. To måneder efter ulykkestilfældet 07.04.11 er der lignende klager og det samme gør sig gældende i september 2011, 7 måneder efter ulykkestilfældet.

Det er Retslægerådets opfattelse, at der foreligger en længerevarende smertetilstand hos sagsøger med såvel regionale smerter som kognitive symptomer. For så vidt angår sidstnævnte må disse betragtes som sekundære og ikke direkte relateret til traumet. De sekundære kognitive symptomer, som led i smertetilstande og efter et traume, kan optræde med en vis latenstid, men er som sagt at betragte som værende sekundære.

...

Spørgsmål 6:

Retslægerådet bedes oplyse, om der i de primære lægelige akter i relevant tidsmæssig sammenhæng med færdselsuheldet den 7. februar 2011 er beskrevet eller omtalt skader mod eller på sagsøgerens ryg, lænderyg eller nakkeregion som følge af færdselsuheldet.

Nej. Første omtale af gener (stivhed) fra nakke og ryg, er egen læge 17.02.11.

Spørgsmål 7:

I forlængelse af besvarelsen af spørgsmål 6 bedes Retslægerådet oplyse, om det er sædvanligt, at der hos skadelidte med det sygdoms- og symptomkompleks, der er beskrevet hos sagsøgeren i de primære lægelige akter, og med den skademekanisme, der var tale om ved færdselsuheldet den 7. februar 2011, indtræder en forværring af helbredstilstanden, således at der over tid tilkommer gener fra eller i nakkeregionen samt ryg-/lænderygggener med symptomer til alle 4 ekstremiteter.

Det kan ikke betegnes som sædvanligt, at der er en gradvis udvikling af symptomer, men når det drejer sig om at fastslå årsagen til disse, kan det være vanskeligt, idet symptombilledet med smerter og kognitive vanskeligheder er et hyppigt fænomen i befolkningen med kompleks genese, hvorunder biologiske og psykosociale forhold spiller en rolle.

Spørgsmål 8:

Retslægerådet bedes oplyse, om der overensstemmelse mellem de subjektive gener, som sagsøgeren har fremført i februar 2014 overfor overlæge C [redacted] jf. bilag C, og de objektive fund i relevant tidsmæssig sammenhæng med færdselsuheldet den 7. februar 2011.

Ifølge sagens bilag C er der ved neurokirurgisk speciallægeerklæring af 24.02.14, klager over daglige nakkesmerter, hovedpine og svimmelhed,

hukommelses-, koncentrationsvanskelighed, synsfeltspåvirkning, sovende fornemmelser i begge arme og fingre samt smerter i højre arm. Objektivt påvises indskrænket bevægelighed i halshvirvelsøjlen, ømhed i regionale muskler samt i lændemuskulaturen. Ved ulykkestilfældet 07.02.11, jævnfør sagens bilag 4, side 8, er der ingen klager fra nakken eller abnorme objektive fund her fra. Der foreligger således en diskrepans imellem fundene umiddelbart efter ulykkestilfældet, og hvad der påvises efterfølgende.

...

Spørgsmål 10:

Retslægerådet bedes oplyse, hvilke gener af såvel midlertidig som varig karakter sagsøgeren efter Retslægerådets opfattelse pådrog sig ved færdselsuheldet den 7. februar 2011.

Det er Retslægerådets opfattelse, at sagsøger efter ulykkestilfældet pådrog sig fraktur af brystbenet og en længerevarende smertetilstand omkring brystbenet. Retslægerådet finder ikke holdepunkt for, at de øvrige symptomer som sagsøger aktuelt frembyder, jævnfør sagens bilag C, umiddelbart kan relateres til ulykkestilfældet, da der ikke er nogen klar tidsmæssig sammenhæng imellem disse symptomer og selve ulykkestraumet 07.02.11."

Retslægerådet har den 29. april 2016 besvaret blandt andet følgende spørgsmål på følgende måde:

"Spørgsmål B:

I forlængelse af Retslægerådets besvarelse af spørgsmål 11, bedes rådet oplyse, hvilke daglige funktioner RLR mener, at sagsøgeren er begrænset i forhold til.

Retslægerådet kan besvare helt konkrete lægefaglige spørgsmål, men ser det ikke som sin opgave at definere sagens genstand. I det aktuelle tilfælde har Retslægerådet, jf. besvarelsen af spørgsmål 10 anført, at ulykkestilfældet hos sagsøger har givet anledning til en længerevarende smertetilstand omkring brystbenet, men at de øvrige symptomer, blandt andet omtalt i sagens bilag C, ikke umiddelbart kan relateres til ulykkestilfældet. Dette er begrundet med en uklar tidsmæssig relation imellem de pågældende symptomer og ulykkestilfældet den 07.02.11.

Retslægerådet kan ikke nærmere præcisere den funktionelle betydning af brystbenssmerter. Det er dog almindeligt lægeligt anerkendt, at smerter har en generel indvirkning på almindelige dagligdags funktioner.

...

Spørgsmål E:

Retslægerådets bedes oplyse, om det er muligt rent lægevidenskabeligt at kunne udskille eller udpege enkelte gener og/eller symptomer i et samlet symptomkompleks som det foreliggende og med nogen større grad af sikkerhed angive, at netop de udskilte eller udpegede gener og/eller symptomer udgør en længerevarende eller varig begrænsning i forhold til sagsøgerens udførelse af daglige funktioner.

Begrebet "udførelse af daglige funktioner" er ukonkret, og det er ikke muligt for Retslægerådet nærmere at uddybe, i hvilken udstrækning enkelte eller flere symptomer hos sagsøger giver anledning til en specifik påvirkning af dagligdags funktioner. Som det fremgår af Retslægerådets tidligere besvarelse, er det kun brystmerterne, der anses for umiddelbart relateret til ulykkestilfældet den 07.02.2011."

Sagen har været forelagt for analysevirksomheden DanCrash, der i skønskerklæring af 26. april 2016 har udtalt blandt andet, at under forudsætning af, at A [REDACTED] ikke benyttede sikkerhedssele, eller at denne var uden virkning, ville hans hoved kunne "gå til anlæg mod forruden". Under antagelse af, at der har været anvendt (en virksom) sikkerhedssele, har analysevirksomheden udtalt, at det ikke er muligt, at der har opstået kontakt med forruden.

Retslægerådet har den 11. januar 2017 udtalt blandt andet, at det ligger uden for rådets sagkundskab at vurdere erklæringen fra DanCrash, hvorfor den ikke giver anledning til en ændring af besvarelserne af de tidligere stillede spørgsmål.

Forklaring

A [REDACTED] har forklaret blandt andet, at han forud for ulykken frem til 2009 var leder, koordinator og de-icer i en virksomhed i E [REDACTED] Lufthavn. Da virksomheden på et tidspunkt i 2009 gik konkurs, blev han op-sagt. Han havde inden da en høj løn. Han mener, at den var ca. 35-40.000 kr. om måneden.

Han har ikke efter opsigelsen haft arbejde, men han påbegyndte uddannelserne som rør lægger og kloakmester. Han var oprindeligt uddannet rørsmed og VVS-mand og kunne derfor komme hurtigt igennem kloakmesteruddannelsen. Han husker ikke, hvornår han startede sin uddannelse, men inden man påbegyndte kurserne, skulle man være tilknyttet en senere arbejdsgiver. Den aftale, som fremgår af brev af 23. marts 2012 fra G [REDACTED] [REDACTED] var indgået, før han startede på uddannelserne. Det var hans opfattelse, at det var en stor virksomhed. Mesteren talte om, at der var 2-3 ansatte og nogle tilknyttede selvstændige personer. Han var enig med mesteren om lønnen på 29.000 kr. om måneden plus fri telefon, fri pc og pension. Han havde forud for ulykken skrevet under på en ansættelseskontrakt med G [REDACTED]. Den har han dog smidt væk. Han fik kontakt til

virksomheden, da han skulle leje en af deres maskiner. Han skulle have påbegyndt arbejdet den 18. marts 2011 efter at have færdiggjort rør læggeruddannelsen. Kloakmesteruddannelsen kunne så tages bagefter. Teoridelen til kloakmesteruddannelsen, der skulle have fundet sted fra den 21. februar til den 29. april 2011, kunne tages sideløbende med arbejdet. Det havde han aftalt med virksomheden. Han kunne således godt have indledt ansættelsesforholdet inden færdiggørelsen af uddannelsen. I det tilfælde havde han dog ikke haft mulighed for at godkende arbejder med kloakrør. Det var tanken, at han skulle lægge kloakrør og udføre gravearbejde, men der kunne også være arbejde forbundet med virksomhedens udlejning af maskiner. Han kunne ikke tiltræde som aftalt, da han ikke kunne færdiggøre sin uddannelse. Det skyldtes, at han efter ulykken ikke havde kræfter i fingrene. Han skulle ellers have haft bestået uddannelsens eksamener 2-3 dage efter ulykken, og han skulle være begyndt i virksomheden kort tid efter færdiggørelsen af rør læggeruddannelsen.

Ulykken den 7. februar 2011 skete, da han var på vej til sit uddannelsessted. En lastbil, der skulle foretage et venstresving, så ham ikke. Han havde ikke en ærlig chance for at undgå kollisionen. Han var bevidstløs i forbindelse med ulykken, men fra tid til anden er der erindringer, der dukker op hos ham. Han husker efterfølgende et moment, hvor han ramte hovedet imod forruden og tænkte: "Nu dør jeg". Der lød et brag, da han ramte forruden. Derefter var han bevidstløs og var først ved bevidsthed igen, da han så lastbilchaufføren stå uden for bilen og trække på skuldrene af ham. Han kunne ikke selv komme ud af bilen efter ulykken. Det var ambulancefolkene, som hjalp ham ud. På vej til sygehuset sad han på en bære. Han kunne ikke ligge ned for smerter. Han var meget optaget af, at han skulle tale med politiet, inden han fik stærke smertestillende medikamenter, så han kunne få forklaret, hvordan, han mente, at ansvaret skulle placeres. Han fik derfor først morfin på sygehuset. Han havde fået presset brystkassen mod hjertet, og der var derfor blandt ambulancepersonalet og på sygehuset fokus på risikoen for komplikationer med hjertet.

Det var hans opfattelse, at den læge, der efter ca. 4 timer tilså ham ganske kortvarigt, var mere fokuseret på de studerende, der fulgte med ham, end han var på ham som skadelidte. Lægen spurgte, om han havde ramt forruden med hovedet, hvilket han bekræftede. Lægen bemærkede hertil, at det var usandsynligt, da han ikke kunne konstatere mærker på hans hoved. Som følge af den store fokus på brystskaden og de deraf følgende mulige hjerteproblemer var der ikke fokus på andet af det, han sagde til sygehuspersonalet.

Han var indlagt til dagen efter ulykken, hvor han på egen foranledning blev udskrevet. Hans egen tilgang til sine problemer var, at det nok skulle gå. Han ringede til sin egen læge, allerede mens han var på hospitalet, idet han var frustreret over, at der ikke blev taget hånd om ham. Foruden måling af blodtryk og udtagelse af blodprøver, fik han blot medicin, og der blev foretaget røntgenundersøgelser. Mens han var på sygehuset, havde han kun kontakt

med en læge 1-2 gange i ca. 2 minutter. Han husker ikke, at der blev foretaget en egentlig objektiv undersøgelse af ham. Han husker heller ikke, hvornår han første gang mødte op hos sin egen læge. På sygehuset nævnte han også de smerteproblemer han havde fra hovedet, nakken og ryggen og de problemer, han havde med sine arme. Indledningsvis tænkte han dog mest over smerterne fra brystkassen. Senere, da smerterne aftog, tænkte han også over de andre symptomer, han havde. Han mener selv, at han nævnte, at han havde ramt hovedet mod forruden lang tid før konsultationen hos egen læge den 17. februar 2011.

Efter ulykken var han ikke uden for en dør i 2-2½ måned. Han sad op i sengen, da han ikke kunne ligge ned. Han var så dårlig, at hans kone skulle hjælpe ham på toilettet, selv om det var i umiddelbar nærhed af hans seng. Han har været sygemeldt siden ulykken.

Han vil gerne arbejde, og der blev også på et tidspunkt talt om, at han skulle tage uddannelsen som elektriker, men det blev ikke til noget.

I sommeren 2017 fik han tilkendt førtidspension.

Han har i dag de symptomer, som er anført i sagens akter. Flere symptomer er han først blevet opmærksom på undervejs i forløbet. Det står eksempelvis nu klart for ham, at han ikke kan huske sin barndom.

Den bil, han kørte i ved ulykken, var ansvarsforsikret hos H [REDACTED]. Der var ingen kaskoforsikring. Han ved ikke, hvorfor opgørelsen over reparationsudgifter vedrørende bilen blev sendt til H [REDACTED]. Han ved heller ikke, hvem der tog initiativ til at få opgørelsen udarbejdet. Han husker ikke den nærmere kontakt til forsikringsselskabet omkring skaden på bilen. Det kunne ikke betale sig at reparere bilen. Hans egen vurdering er, at bilen før ulykken var 50-60.000 kr. værd. Han var glad for bilen, og den kørte godt. Toyota-værkstedet opbevarede bilen for ham i en periode på ca. 1 år. Efter dette års opbevaring blev bilen skrottet. Af miljøhensyn måtte den ikke stå der længe. Værkstedet var venlige ved ham. Det kan være årsagen til, at der kun blev faktureret for 12 dages opbevaring, selv om den stod der i omkring et år. Han kan ikke udelukke, at han kun har betalt 4.375 kr. for at have bilen stående på værkstedet. Han har ikke haft kontakt til en taksator fra F [REDACTED] til at se på bilen, inden den blev skrottet. Han husker ikke, om han i øvrigt har bedt et forsikringsselskab om at se på bilen. Baggrunden for, at F [REDACTED] ikke så på bilen, før den blev skrottet, var måske, at politiet og dermed forsikringsselskaberne forud for Roskilde rets dom af 25. juni 2012, mente, at han var ansvarlig for ulykken.

Parternes synspunkter

A [REDACTED] har i påstandsdokument af 17. maj 2017 anført blandt andet følgende og har under hovedforhandlingen procederet i det væsentlige i

overensstemmelse hermed:

"[At sagsøgte er erstatningsansvarlig for trafikulykken den 07.02.2011, både for så vidt angår sagsøgers personskade (objektivt ansvar) og i relation til den tingskade, der blev påført sagsøger, primært i form af totalskadede automobil;

at sagsøger således er berettiget til at modtage erstatning og godtgørelse iht. Erstatningsansvarsloven for den personskade, der er tilstået sagsøger i forbindelse med trafikulykken den 07.02.2011;

at sagsøger er berettiget til at få dækket sin tingskade i form af erstatning for totalskadede automobil m.v.;

at sagsøger i forbindelse med trafikulykken er blevet påført en personskade, der foreløbig kan opgøres til 20% (mén). Der tages imidlertid forbehold for at gøre krav på yderligere mén og godtgørelse;

at sagsøger fortsat klager over

- konstante smerter i nakken og hoved
- postcommotionelle problemer
- smerter i brystkasse og brystben og brystryg
- svimmelhed
- træthed
- symptomer som konfus
- følelsesproblemer i fingrende på højre hånd
- smerter i nederste del af lænderyggen med udstråling

Endelig klager sagsøger over

- Kompromitteret lugte- og smagssans;

at sagsøger på ulykkestidspunktet havde indgået ansættelsesaftale med G [REDACTED];

at sagsøger skulle tiltræde ansættelse i virksomheden pr. 18.03.2011,

at sagsøger således er berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste fra 18.03.2011, - foreløbigt frem til 17.06.2013

at sagsøger i perioden har modtaget sygedagpenge og fortsat er sygemeldt;

at afklaring af sagsøgers erhvervsevne i forhold til arbejdsmarkedet endnu ikke er afsluttet;

at sagsøger er berettiget til godtgørelse for svie- og smertegodtgørelse beregnet til max-taksten (2012 takst) iht. Erstatningsansvarslovens § 3;

- at sagsøger er berettiget til mén godtgørelse, foreløbigt fastsat til 20% (2012 takst)
- at sagsøger berettiget er berettiget til godtgørelse for hustrus pasning af sagsøger i en måned efter ulykken, hvor sagsøger var svært dårlig og ude af stand til at klare sig selv. Der henvises til Erstatningsansvarslovens § 1;
- at sagsøger har betalt for pladsleje hos Toyota, [REDACTED], med kr. 6.500. Det skyldes alene sagsøgt forhold, at automobilen ikke på noget tidspunkt er takseret, håndteret og skrottet."

F [REDACTED] har i påstandsdokument af 15. maj 2017 anført blandt andet følgende og har under hovedforhandlingen procederet i det væsentlige i overensstemmelse hermed:

"Det påhviler sagsøgeren at godtgøre, at sagsøgeren udover den af sagsøgte allerede udbetalte personskadeerstatning har krav på person- og tingskadeerstatning i de af sagsøgeren påståede henseender og i de af sagsøgeren påståede størrelsesordener.

Sagsøgeren ikke har løftet den bevisbyrde, der påhviler sagsøgeren, i disse henseender.

Det er således ikke godtgjort af sagsøgeren, at der er årsagssammenhæng mellem færdselsuheldet den 7. februar 2011 og sagsøgerens gener udover, hvad sagsøgeren allerede har modtaget godtgørelse for, herunder at sagsøgeren har krav på godtgørelse for svie og smerte samt varigt mén som påstået af sagsøgeren.

Det bemærkes navnlig, at de gener, som sagsøgeren fremfører i tiden efter færdselsuheldet – i hvert for en del af genernes vedkommende – ikke kan forklares med eller begrundes i uheldet. Af skadestuejournalen fremlagt som bilag 4, fremgår det under datoen den 7. februar 2011, dvs. på selve dagen for og meget kort tid efter færdselsuheldet, at sagsøgeren "... slog ikke hovedet ind i ruden og ruden er intakt". Videre fremgår det af samme journal, at sagsøgeren "... har ikke slået hovedet eller været bevidstløs og har ingen rygsmarter".

Senere på året fremgår det så under datoen den 10. november 2011 i bilag 4, at sagsøgeren efter at have været sengeliggende i et par måneder begyndte "... at bevæge sig ud, og her debuterer de aktuelle problemer. Dels psykiske/kognitive vanskeligheder, dels smerteproblematik". Der er således hverken medicinsk eller tidsmæssig sammenhæng mellem færdselsuheldet og generne, herunder genernes debut.

Opmærksomheden henledes endvidere på bilag 5, under datoen den 16. januar 2012, hvor det af ambulant notat fremgår, at der for sagsøgeren er stillet aktionsdiagnosen ”*sygdom i centralnervesystemet*”, hvilket ikke er en følge af færdselsuheldet. Under datoen den 18. januar 2012 i bilag 5 er der anført aktionsdiagnosen ”*hjernerystelse*”, hvilket ikke i øvrigt ikke hænger sammen med, at sagsøgeren ifølge de primære oplysninger i sagen ikke slog hovedet ind i ruden og ikke var bevidstløs ved færdselsuheldet.

Af bilag C fremgår det endvidere, at der ikke er overensstemmelse mellem de gener, som sagsøgeren har fremført ved speciallægeundersøgelsen, og de primære lægelige akter, som ikke beskriver straks-symptomer fra sagsøgeren nakke eller lænd, og som heller ikke nævner noget om et hovedtraume eller bevidstløshed hos sagsøgeren i forbindelse med færdselsuheldet.

Der henvises derudover til Retslægerådets besvarelser, hvoraf sammenfattende følger, at det alene er sagsøgerens gener eller smertetilstand relateret til brystbenet, der kan henføres til færdselsuheldet den 7. februar 2011, jf. rådets besvarelse af navnlig spørgsmål 10 sammenholdt med spørgsmål 6-8.

I relation til spørgsmålet om fastsættelse af en erstatningsberettigende méngrad som følge af færdselsuheldet den 7. februar 2011, gøres det gældende, at bevisbyrden for, at uheldet har medført en méngrad på mindst 5 procent og 20 procent som hævdet af sagsøgeren, påhviler sagsøgeren. I lyset af navnlig Retslægerådets besvarelser og da sagsøgeren har undladt at forelægge sagen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har sagsøgeren ikke løftet bevisbyrden for, at sagsøgeren skulle have krav på méngodtgørelse som følge af uheldet.

Sagsøgeren har endvidere ikke godtgjort, at det skyldes følgerne af færdselsuheldet, at sagsøgeren bortset fra nogle (få) måneder derefter har været sygemeldt og som følge deraf uarbejdsdygtig.

Det bestrides, at senere anførsler i det lægelige materiale og/eller de kommunale oplysninger angående sagsøgerens gener og deres angivelige årsag kan føre til, at sagsøgeren kan anses for at have løftet bevisbyrden for, at der med mere end overvejende sandsynlighed er årsagssammenhæng mellem sagsøgerens helbredsmæssige gener – udover generne relateret til brystbenet – og færdselsuheldet den 7. februar 2011. Heller ikke den sagkyndige erklæring fra Dancrash ApS, jf. bilag 30, gør nogen forskel herpå.

Det er derudover ikke godtgjort af sagsøgeren, at han ville være kommet i arbejde til det af sagsøgeren påståede tidspunkt og til den af sagsøgeren påståede løn, såfremt færdselsuheldet ikke var sket.

På tidspunktet for uheldet havde sagsøgeren været arbejdsløs igennem nogle år og ikke haft held til på ny at blive knyttet til arbejdsmarkedet. Ved gennemgang af bilag D er det i øvrigt såvel påfaldende som tankevækkende, at det ikke nogetsteds er nævnt, at sagsøgeren fra den 18. marts 2011 havde et job på hånden hos selskabet G [REDACTED].

Det er også såvel påfaldende som tankevækkende, at der ikke foreligger en ansættelsesaftale med G [REDACTED], men alene en ensidigt indhentet erklæring fra selskabet, jf. bilag 10, som er dateret mere end 1 år senere end den ifølge erklæringen påtænkte ansættelse af sagsøgeren.

Ved gennemgang af årsregnskabet for 2010/2011 for selskabet G [REDACTED], jf. bilag E, der kan sammenholdes med oplysningerne i bilag E, ser det i øvrigt ikke ud til, at det rent økonomisk skulle have givet mening (eller have været muligt) at ansætte en ekstra mand med en årlig lønudgift på den anden side af 375.000 kr. til følge.

...

Det bestrides også, at tingskaderne kan opgøres til samlet 58.500 kr. som påstået af sagsøgeren, idet det bemærkes, at tingskadekravene er udokumenterede.

Hvad angår sagsøgerens krav om godtgørelse for sagsøgerens hustrus pasning af sagsøgeren, er også det krav udokumenteret, hvortil kommer, at det er uhjemlet."

F [REDACTED] har under hovedforhandlingen ikke bestridt at være ansvarlig for tingskaderne i anledning af færdselsuheldet den 7. februar 2011, men har fortsat gjort gældende blandt andet, at tabet ikke er dokumenteret.

Retten begrundelse og afgørelse

Der er enighed mellem parterne om, at de skader, der er opstået på A [REDACTED] [REDACTED] brystben, skyldtes ulykken den 7. februar 2011, som F [REDACTED] [REDACTED] er ansvarlig for, og blandt andet derfor har F [REDACTED] [REDACTED] administrationsselskab udbetalt en a conto-erstatning til A [REDACTED] på 100.000 kr.

Årsagsforbindelse

Retten finder efter bevisførelsen, at A [REDACTED] [REDACTED] ikke med den fornødne grad af sikkerhed har godtgjort, at de øvrige symptomer, han har ople-

vet, er knyttet til ulykken.

Retten har herved navnlig lagt vægt på, at det udtrykkeligt fremgår af skadestuejournalen, at A [REDACTED] ikke ved ulykken slog hovedet mod forruden, og at der ikke var synlige mærker på hans hoved. Retten har endvidere lagt vægt på Retslægerådets besvarelser, hvoraf blandt andet fremgår, at der ud over skaden på brystbenet og de smerter, der knytter sig dertil, ikke er holdepunkter for, at A [REDACTED] øvrige symptomer umiddelbart kan knyttes til ulykkestilfældet, jf. besvarelsen af spørgsmål 10 og E.

Den omstændighed, at der i senere lægelige akter, blandt andet på baggrund af A [REDACTED] egne udtalelser, er anført, at der ved ulykken har været tale om traumer mod andre kropsdele end brystbenet, herunder hovedet, kan efter en samlet vurdering af bevisførelsen ikke føre til en anden vurdering.

Det kan heller ikke føre til en anden vurdering, at Retslægerådet i besvarelsen af spørgsmål 3 har anført blandt andet, at sekundære kognitive symptomer kan optræde med en vis latenstid.

Varigt mén

I lyset af det anførte om årsagsforbindelse finder retten, at A [REDACTED] [REDACTED] ikke har bevist, at de skader og smerter, der hidrører fra ulykken den 7. februar 2011, har forårsaget en méngrad på over 5 pct., jf. herved erstatningsansvarslovens § 4, stk. 1, sidste pkt.

Det bemærkes endvidere, at der ikke er indhentet en udtalelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. erstatningsansvarslovens § 10.

Den omstændighed, at H [REDACTED], hvor A [REDACTED] var ulykkesforsikret, den 7. juni 2012 har udbetalt godtgørelse for varigt mén under henvisning til blandt andet, at der foreligger brystsmerter, kan ikke føre til en anden vurdering.

Svie og smerte

I lyset af det anførte om årsagsforbindelse finder retten, at A [REDACTED] [REDACTED] ikke har bevist, at de skader og smerter, der hidrører fra ulykken den 7. februar 2011, har ført til en sygemelding af en længde, der berettiger til maksimumgodtgørelsen for svie og smerte, jf. erstatningsansvarslovens § 3.

Det bemærkes herved, at den præcise varighed af den sygemelding, der er knyttet til ulykkestilfældet, ikke kan fastlægges. Det må dog på baggrund af det oplyste om A [REDACTED] [REDACTED] kontakt til sundhedsvæsenet antages, at sygemeldingen muligvis har haft en varighed af nogle måneder.

Da det, jf. tillige det anførte nedenfor, ikke kan lægges til grund, at A [REDACTED] [REDACTED] i anledning af ulykken er berettiget til et samlet beløb fra F [REDACTED] [REDACTED], der overstiger det allerede modtagne, finder retten det ikke fornødent eller hensigtsmæssigt skønsmæssigt at fastslå varigheden af den sygemelding, der kan henføres til ulykken.

Tabt arbejdsfortjeneste

På ulykkestidspunktet havde A [REDACTED] ikke været i arbejde siden 2009.

Uanset det oplyste om A [REDACTED] uddannelsesforløb og aftale med G [REDACTED] om ansættelse finder retten, at det ikke med den fornødne sikkerhed er bevist, at A [REDACTED] havde haft ansættelse hos virksomheden, hvis ulykken ikke var indtruffet.

Retten har herved lagt vægt på, at erklæringen af 23. marts 2012 fra G [REDACTED] i fraværet af en opfølgende vidneforklaring og i lyset af de foreliggende økonomiske oplysninger om selskabet, ikke er tilstrækkeligt til at dokumentere, at der forelå et ansættelsesforhold, der berettiger til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Godtgørelse for pasning

Retten finder, at udgiften til hustruens pasning af A [REDACTED] ikke kan anses for en helbredelsesudgift eller for et andet tab for A [REDACTED].

A [REDACTED] hustru er ikke part i sagen, og det er ikke nærmere oplyst, hvorledes et eventuelt tab for hende i givet fald er opgjort. Der er således ikke anledning til at foretage en vurdering af, om der er grundlag for at fravige udgangspunktet om, at alene den direkte skadelidtes tab kan kræves erstattet.

Denne del af A [REDACTED] påstand tages herefter ikke til følge.

Tingskade

Retten lægger til grund, at årsagen til, at medarbejdere fra F [REDACTED] ikke besigtigede A [REDACTED] bil, mens det fortsat kunne lade sig gøre, var, at der oprindelig var en opfattelse af, at A [REDACTED] selv var ansvarlig for ulykken.

A [REDACTED] blev ved Roskilde rets dom af 25. juni 2012 frifundet i straffesagen vedrørende ulykken, og F [REDACTED] har under hovedforhandlingen ikke bestridt, at man er ansvarlig for den tingskade, der er sket ved ulykken den 7. februar 2011.

A [REDACTED] har selv vurderet, at bilen var 52.000 kr. værd, men har ikke opfyldt den processuelle opfordring, der blev fremsat allerede ved svarskriftet om blandt andet at fremlægge registreringsattest, synsattest og dokumentation for kilometerstanden for bilen, der var en Toyota Carina år-gang 1993.

Henset hertil, til F [REDACTED] bemærkning under hovedforhandlingen om, at bilen ikke kunne være mere værd end 10.000 kr., og til, at størrelsen af tabet ikke i øvrigt er godtgjort, lægger retten skønsmæssigt til grund, at bilen havde en værdi af 10.000. Retten har herved endvidere lagt vægt på, at bilen, der på ulykkestidspunktet kunne køre, ikke kan have været uden værdi, og at F [REDACTED] havde haft mulighed for at besigtige bilen, hvis man umiddelbart efter ulykken havde anerkendt ansvaret også for tingsskaderne.

Retten finder endvidere, at det med faktura af 9. februar 2016 er tilstrækkelig godtgjort, at A [REDACTED] har afholdt en udgift på 4.375 kr. for opbevaring af bilen, indtil den skulle skrottes.

Konklusion

Retten finder sammenfattende, at A [REDACTED] har været berettiget til fra F [REDACTED] at modtage 14.375 kr. for tingsskade i relation til ulykken den 7. februar 2011.

A [REDACTED] har endvidere været berettiget til at modtage et betydeligt beløb i godtgørelse for svie og smerte. Det er imidlertid som anført ovenfor ikke bevist, at der har været tale om en sygemelding, der berettiger til maksimumgodtgørelsen for svie og smerte.

Da de øvrige led i A [REDACTED] påstand ikke tages til følge, finder retten, at A [REDACTED] ikke er berettiget til erstatning eller godtgørelse, der rækker ud over det beløb på 100.000 kr., der allerede erydet.

På den baggrund frifindes F [REDACTED].

Sagsomkostninger

A [REDACTED] skal i sagsomkostninger til F [REDACTED] betale 90.000 kr. Beløbet er til dækning af F [REDACTED] udgift til advokatbistand og er fastsat under hensyn til sagens genstand, udfald og forløb. Det bemærkes herved, at hovedforhandling i sagen to gange er aflyst med kort varsel, uden at det skyldes F [REDACTED] forhold, at der har været syn og skøn, og at sagen tre gange har været forelagt for Retslægerådet. Det er oplyst, at F [REDACTED] ikke er momsregistreret.

De udgifter, som A [REDACTED] foreløbig har afholdt i forbindelse

med skønserklæringen fra DanCrash afholdes endelig af A [REDACTED]
[REDACTED].

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, F [REDACTED], frifindes.

Sagsøgeren, A [REDACTED], skal inden 14 dage i sagsomkostninger
til F [REDACTED] betale 90.000 kr.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

dommer

/suj

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Roskilde, den 11. april 2018.

, kontorfuldmægtig